

**ΖΩΡΖ
ΣΑΡΗ**

*Ο Ήσασυρός
της Βαγίας*

 **ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Η μητέρα του Αλέξη, η Ζωή, μιλούσε στην κόρη της τη Λίνα, που, όπως πολύ σωστά είχε πει ο Αλέξης, την άκουγε σαν φρόνιμη Παναγιά. Ήταν δέκα χρονών, πολύ ψηλή για τα χρόνια της, μελαχρινή, με μακριά μαλλιά πιασμένα αλογοουρά.

Ναι, Λίνα μου, η Αίγινα για μένα είναι το πιο ωραίο νησί. Στη Βαγία πέρασα τα πιο όμορφα καλοκαίρια μου, θα ήμουν όσο είσαι κι εσύ τώρα, όταν μας πρωτόφερε η γιαγιά σου. Το χωριό είχε όλα κι όλα έξι σπίτια, μποστάνια, μουριές, μαγκανοπήγαδα και συκιές. Σε κείνο το μέρος του νησιού η θάλασσα είναι συχνά φουρτουνιασμένη, γιατί το πιάνει ο βοριάς. Με τη θεία σου την Ειρήνη κάναμε πολλές τρέλες κι είχαμε συχνά περιπέτειες... ελπίζω να μη μου κάνεις τα ίδια, κακομοίρα μου. Δεν έχω καμιά διάθεση να σε κυνηγώ πάνω στα βουνά και να λαχταρά η καρδιά μου.

Η Λίνα γέλασε:

– Όλες οι μαμάδες ίδιες είστε. Κάνατε του κόσμου τις τρέλες όταν ήσαστε παιδιά, και τώρα θυμώνετε με τις δικές μας.

Γέλασε η μητέρα και χάραιψε το μάγουλο της κόρης της.

Τα ίδια θα λες κι εσύ στα δικά σου παιδιά, αναστέναξε. Έτσι γίνεται πάντα.

